

— Врѣменно ли? — разгорещи се попътъ. — Та врѣменно е всичко. Врѣменно е и сжществуването на човѣка и сжществуването на земята дори. Никой не знае какво ще стане утрѣ. Онова, което ще дойде, може да бжде по-добро, може да бжде и по-зло. А до тогазъ нима трѣбва да се седи съ скръстени рѣцѣ и да се гледа? Хората иматъ нужди, страдатъ, измжчватъ се. Трѣбва да имъ се помогне. Може, има срѣдства за това. А най-сигурното е пакъ въ самитѣ тѣхъ. Помогни си самъ, за да ти помогне и Господъ.

— Тукъ другонѣщо има, дѣдо попе — спокойно възрази Радуловъ. — Има противорѣчиви интереси, които не се търпятъ и се изключватъ. Можешъ ли събра на едно мѣсто вълка и овцата? Вълчанъ Дуковъ е прѣдседателъ на дружеството. Слушамъ го все за устави и за правилници говори, ходи, нарежда. Грижи се за народа. Но тоя човѣкъ може ли да се откаже отъ лакомията си, отъ лихварството си? Измѣнилъ ли е въ нѣщо нрава си, станалъ ли е малко по-добъръ?

— Какъ не. Станалъ е, и много даже. Дружеството не дава само материална полза, то и възпитава. Вълчанъ не е прѣдишниятъ. Жертвува, помага. Ето да вземемъ вършачката, напимѣръ. Може да се каже, че той я докара само съ свой добитѣкъ.

Радуловъ се засмѣ.

— Голѣма работа! — каза той. — Вълчанъ знае да си плете кошника. Та той и нѣкаква икона подарилъ. И златенъ вѣнецъ.

— Всѣко подаяние е приятно на Бога, — натъртено и строго каза попътъ. — Отдѣля човѣка отъ имането си, отъ труда си, и подарява.

— Не отъ своя трудъ — грубо извика нѣкой отзадъ — а отъ хорска мжка, дѣдо попе!

Попъ Дочо се обърна: това бѣше Тачката. Наедно съ Гроздана, тѣ току що бѣха влѣзли въ кръчмата и,